

Љубомир СИМОВИЋ

ОДБРАНА БЕОГРАДА

(новембар 2016 – јануар 2020)

Београд, март 2020.

Љубомир СИМОВИЋ

**ОДБРАНА
БЕОГРАДА**
(новембар 2016 – јануар 2020)

M
Vukotić
Media

Београд, март 2020.

РЕЧ – ЈЕДИНО ОРУЖЈЕ

На последњој литерарној страници ове књиџе је само преписана сувопарна новинска вест насловљена „Државни врх“.

У њих неколико редака, цитираних из свежих новина, Љубомир Симовић је, без коментара, без додатака, са својим насловом „Државни врх“, сажео своју поруку: то је, значи, државни врх моје Србије! Каква одабрана државна елита! Није хтео ни да приушти: шта они тамо раде? Знао је да су се састали, како је најављено, због тога што су у Подгорици, у шренуцима народних лигија, прејукли једној момка зашто што је држао уздигнути три прста! Три српска прста. Они, тамо, који су ја шукли, поздрављају се са два: палцем и кажипрстом у облику слова „Л“.

То је само оштринути дејал, алкица из дугогодишње ланца белешки и коментара

које велики српски песник и драмски писац академик Љубомир Симовић објављује, обнародује.

Прве стране ове књије ошварају се интервјуом, који је велики писац дао главnoj уредници наше куће Дубравки Вујановић, специјално за ово издање. Већ ту се прећознајливо виде и теме које Симовић држи на социјално исцруженом плану и поруке које одгледе у мајловино небо изнад нас.

Симовић и сам признаје да не води дневник, као што је то радио или ради немали број писаца. Њему је својственија – белешка. У појлави вести, стачних и лажних, које му сталаси Дунава доносе до испред самој кућној улаза, велики мајстор писане речи лови мрежом свој гласа, слуха и наона, оно што му се чини најважнијим. Оно што има утицај на живој. Што је сок живојта. Свеједно је да ли је то политика, култура, економија, село, урбанизам, или су партије, војне или групе партиде, лажни доктори или шверцери...

Симовић то ради са стравом и уверењем. Нема великих и малих тема.

Он није „анѿажовани ѿсац“. Не воли „анѿажовану ѿезију“. Не воли „анѿажовану лиѿераѿуру“.

Он својом дијаманѿском бушилицом мудросѿи, својом еѿичком чистѿоѿом, својом есѿеѿском ѿрефињеношћу, разѿрће наш вишеслојни живоѿ. И када му смеѿају узурѿаѿорсѿива власѿи, лажна обећања, „злаѿни ѿериод“, ѿодводне араѿске куле на Сави, мосѿови на ѿравњаѿима, усѿињаче на калемеѿганским исѿоријским зидинама, одсецање срѿскоѿ језика и њеѿово бацање у лонце белосвеѿских чорбуљака, ѿашење књижевних часоѿиса...

Тај неѿребол Симовић, доследно, чистѿо, ѿошѿено, оѿворено, износи у својим инѿервјуима, ѿриѿодним ѿоворима, белешкама...

Досад је исѿисао осам ѿаквих књиѿа, ѿод насловима „Жабе у реду ѿред ѿоѿкивачницом“, „Галоѿ на ѿужевима“, „Гуске у маѿли“, и друѿе. То је једна вишедеценијска исѿоријско-друшѿивена чиѿанка.

Сада им се ѿридружује и ова књиѿа – „Одбрана Беоѿрада“. Наслов је, ѿакорећи, услован. Бранећи Беоѿрад од насрѿаја новоком-

йонованих йарйијских свеизвршилаца, њиховој ајресивној йримийивизма и хунских журиша, Симовић не брани само Београд већ целу Србију. Све йамо до иза њејовој Ужица и разорених йројланака Злаийбора.

Симовић не кука. Не излива срџбу. Не ошйри мачеве. Не маше засйавама йа-йриоийизма. Не србобуса се у йрса. Не угвара се фойељашима ни онима шйо чекају црвене йейихе замойани у йоцејане йоје ойозиционарсйва.

Свој. Својемислећи. Слободан.

Све је йо сам себи освојио и даривао.

Симовић само йредлаже, сујерира, нуди, залаже се како да будемо бољи и йраведнији. Пошйенији. Уздиінуйији. Усйравље-нији.

Како се одужиийи народу. Добром народу који сйално, деценијама, вида неке ране, клеца, нема јасан йуш, са чврсйом йодлоіом.

Сйално се йом народу дојађају „Чуда у Шаріану“, ужичке „Вране“ му кљуцају мозак, љуља се као „Љуска од јајеша“, йонавља му се „Учење у мраку“, чека „Треће йейло-ве“, њему су „Весели йробови“, или му је ово

„Последња земља“... Поново Србијом бубња „Пушјујуће њозоришће Шојаловић“, иако је кренуло пре њојово четрдесетак година, али има и нешто ново да представи и каже, да помогне да се не води досадни монолози, јалови дијалози и да животи не режирају мајстори њајирних кулиса.

Верујем да је и ова Симовићева књига њај, још један, њлеменићи, разумни, њозив да се Београд и Србија одбране од свих врста зајтађења и враће изворишћима своје бистрине, чистоте и честности.

Симовићева реч је сав њејов алаји. Сва имовина. Сва власт. Сва снага.

Све њо улаже у кућу – Србију.

Верујем да Симовић, и многи други, њему слични, удружени, њамешни, њошћени, својом речју моју да ућичу на ошрежњења и њромене. И себе и државе.

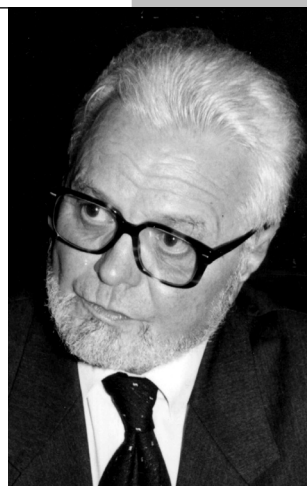
Захвалан сам Љуби Симовићу, знанцу и њријатељу још из сћуденћских година, шћо је мојој издавачкој кући устјуио овај ошрежњујући рукојис.

Мањо Вукотић
Београд, март 2020.

Дубравка Вујановић
Вукотић медиа, март 2020.

**САМИ
МИСЛИТЕ
И СУДИТЕ**

*Доситијеј је желео да
„једној племени усуде се
сврх сваке ствари слободно
мислити, и све што чују да
суде и расуђавају“.*
*И свакоме од нас обратио се
поруком: „Словесни чловече,
мисли, суди, расуђавај,
познај!“*